

Sygn. akt II K 825/2014

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

wydany w postępowaniu w stosunku do nieobecnych

Dnia 17 października 2014 roku

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w II Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący: S.S.R. Maciej R. Socha

Protokolant : Agnieszka Mrówka

przy udziale oskarżyciela publicznego z ramienia Urzędu Celnego w W. Krzysztofa Barczyka

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2014 roku

sprawy **M. B. (B.)**

urodz. (...) w W.,

syna Z. i K. z d. N.,

oskarżonego o to, że:

nie ujawnił do 06 września 2011 roku właściwemu organowi, tj. Naczelnikowi Urzędu Celnego w W. przedmiotu opodatkowania, tj. nabycia wewnątrzspółnotowego 23 sierpnia 2011 roku pojazdu samochodowego marki B. (...) o numerze identyfikacyjnym VIN- (...) za kwotę 14.000 EURO zgodnie z umową kupna-sprzedaży z 05.08.2011 r., który to po przemieszczeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 23.08.2011 roku został poddany przeglądowi technicznemu potwierdzonemu zaświadczeniem (...) wydanym przez (...) w W. przy ulicy (...) i tę to datę przyjęto jako datę powstania obowiązku podatkowego i który to na podstawie pisma B. (...) z siedzibą w W. przy ulicy (...) został wyprodukowany ze świadectwem homologacji określającej typ pojazdu jako osobowy, a następnie 25.08.2011 roku pojazd ten został zarejestrowany w Starostwie Powiatowym w W. jako samochód ciężarowy natomiast 04.10.2011 roku poddany prostej przeróbce polegającej na wymontowaniu kraty oddzielającej przestrzeń bagażową od osobowej oraz zamontowaniu dodatkowego siedzenia przez co w zaświadczeniu o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu nr (...) wydanym przez (...) w S. przy ulicy (...) określono pojazd jako pojazd osobowy i jako taki zarejestrowano 13.09.13 roku w Starostwie Powiatowym w S. co jest zgodne z posiadaną homologacją - przez co naraził na uszczuplenie podatku akcyzowy w kwocie 27.783 zł.

tj. o czyn z art. 54§2 kodeksu karnego skarbowego ;

I oskarżonego M. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. popełnienia występku z art. 54§2 kks, i za czyn ten na podstawie art. 54§2 kks wymierza mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przy czym ustala wysokość jednej stawki dziennej grzywny na wysokość 70 (siedemdziesiąt) złotych ;

II zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. J. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 664,20 złotych tytułem nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu M. B. ;

III zwalnia oskarżonego M. B. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, oraz nie wymierza mu opłaty.

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

Oskarżony M. B. w dniu 5 sierpnia 2011 roku nabył prawo rozporządzania samochodem marki B. (...) o numerze identyfikacyjnym VIN - (...), dokonując zakupu przedmiotowego pojazdu zgodnie z umową kupna - sprzedaży używanego pojazdu mechanicznego z dnia 5 sierpnia 2011 roku za kwotę 14.000,00 EUR. Na terenie Niemiec pojazd zgodnie z dokumentami rejestracyjnymi, tj. dowodem rejestracyjnym nr (...) i kartą pojazdu nr US (...) zarejestrowany był jako samochód ciężarowy, nadwozie zamknięte, z dwoma miejscami do siedzenia i homologacją nr (...). Po przemieszczeniu samochodu na teren Rzeczypospolitej Polskiej, w okręgowej stacji kontroli pojazdów w W., zostało wykonane badanie techniczne potwierdzone „Zaświadczeniem o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu” nr (...) z dnia 23 sierpnia 2011 roku, w którym przedmiotowy rodzaj pojazdu został określony jako ciężarowy, a podrodzaj jako furgon, z dwoma miejscami do siedzenia. W dniu 25 sierpnia 2011 roku, oskarżony M. B. zarejestrował przedmiotowy samochód w Starostwie Powiatowym w W., jako pojazd ciężarowy, z liczbą miejsc siedzących - 2, pomimo, iż faktycznie stanowił pojazd osobowy. W celu ustalenia faktycznego przeznaczenia przedmiotowego pojazdu organ podatkowy pismem nr (...) - (...)910- (...) z dnia 23 listopada 2012 roku zwrócił się do autoryzowanego dealera marki B. (...), o wskazanie czy pojazd nabyty przez oskarżonego M. B. został wyprodukowany jako samochód do przewozu osób czy towarów oraz o rodzaj jego homologacji. Firma (...) w odpowiedzi przesłała informację, iż przedmiotowy samochód marki B. (...), został wyprodukowany jako pojazd MIG czyli osobowy (terenowy), ilość miejsc siedzących 4, w dwóch rzędach siedzeń z 4 miejscami kotwienia foteli i 4 pasami bezpieczeństwa, liczba drzwi 4, rodzaj nadwozia kombi, całkowicie przeszklone, brak przegrody, świadectwo homologacji o nr (...) określa typ pojazdu jako osobowy. Organ podatkowy przeprowadził czynności sprawdzające w systemie finansowo - księgowym Izby Celnej we W. i stwierdził, że oskarżony M. B. jako podatnik nie złożył deklaracji podatkowej i nie uiścił podatku akcyzowego z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego przedmiotowego samochodu, do czego był zobowiązany w terminie 14 dni licząc od dnia nabycia wewnątrzwspólnotowego, tj. w terminie do dnia 6 września 2011 roku.

/Dowód: - decyzja Naczelnika Urzędu Celnego w W. z dnia

14.06.2013 r. wraz z potwierdzeniem odbioru - k. 2-6 ;

- dokumentacja pojazdu – k. 9-11, 14, 21, 24, 26-28 /.

Naczelnik Urzędu Celnego w W., pismem nr (...) - (...)910- (...) z dnia 13 grudnia 2012 roku wezwał oskarżonego M. B. do złożenia deklaracji uproszczonej z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodu marki B. (...), nr identyfikacyjny VIN - (...) oraz do zapłaty akcyzy. W wyznaczonym terminie oskarżony M. B. nie dokonał czynności do której był wezwany i nie złożył deklaracji uproszczonej z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego przedmiotowego samochodu marki B. (...). Wobec nie wykonania obowiązków przez oskarżonego M. B. jako podatnika, Naczelnik Urzędu Celnego w W., określił wysokość podatku akcyzowego z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodu marki B. (...), nr identyfikacyjny VIN - (...), w kwocie 27.783,00 zł.

/Dowód: - decyzja Naczelnika Urzędu Celnego w W. z dnia

14.06.2013 r. wraz z potwierdzeniem odbioru - k. 2-6 ;

- dokumentacja pojazdu – k. 9-11, 14, 21, 24, 26-28 /.

Oskarżony M. B. do dnia wyrokowania w sprawie nie uiścił należnego podatku akcyzowego w kwocie 27.783,00 złotych. Natomiast samochód marki B. (...), nr identyfikacyjny VIN - (...), oskarżony M. B. po upływie krótkiego czasu od dnia nabycia zbył innej osobie ; pojazd ten w dniu 4 października 2011 roku został poddany prostej przeróbce polegającej na wymontowaniu kraty oddzielającej przestrzeń bagażową od osobowej oraz zamontowaniu

dotatkowego siedzenia, przez co w zaświadczeniu o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu nr (...) wydanym przez (...) w S. przy ulicy (...) określono pojazd jako pojazd osobowy i jako taki zarejestrowano w Starostwie Powiatowym w S., co jest zgodne z posiadaną homologacją oraz rzeczywistym przeznaczeniem pojazdu.

/Dowód: - decyzja Naczelnika Urzędu Celnego w W. z dnia

14.06.2013 r. wraz z potwierdzeniem odbioru - k. 2-6 ;

- dokumentacja pojazdu – k. 9-11, 14, 21, 24, 26-28 /.

Oskarżony M. B. był uprzednio jeden raz karany sądownie.

/Dowód: - dane o karalności oskarżonego M. B. – k. 78-79/.

Ponadto Sąd Rejonowy w Wałbrzychu zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uznać należy, iż sprawstwo i wina oskarżonego M. B. w przedmiocie przypisanego mu czynu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

Stan faktyczny sprawy w zakresie tego, iż oskarżony M. B. dokonał zakupu samochodu marki B. (...), nr identyfikacyjny VIN - (...), na terenie Niemiec, następnie przemieścił go do Polski, dokonał jego badania technicznego i rejestracji, lecz nie dokonał zapłaty podatku akcyzowego i nie złożył deklaracji uproszczonej, i to pomimo pisemnego wezwania przez Naczelnika Urzędu Celnego w W. – jest w istocie bezsporny. Ustalenia w tym zakresie oparto o decyzję Naczelnika Urzędu Celnego w W. z dnia 14 czerwca 2013 r., jak również pełną dokumentację pojazdu.

Jedynie kwestie sporne, dotyczyły dwóch aspektów: po pierwsze - czy samochód marki B. (...), nr identyfikacyjny VIN - (...), jest samochodem osobowym czy ciężarowym, zaś po drugie – w przypadku uznania samochodu marki B. (...), nr identyfikacyjny VIN - (...), za samochód osobowy czy oskarżony M. B. miał tego świadomość, a tym samym czy można mu przypisać umyślne popełnienie przestępstwa karno – skarbowego.

Odnosząc się do pierwszej ze wskazanych kwestii, stwierdzić należy, iż samochód marki B. (...), nr identyfikacyjny VIN - (...), jest samochodem osobowym z punktu widzenia przepisów o podatku akcyzowym. Kwestia ta jest całkowicie jasna już choćby w świetle informacji przedstawionej przez producenta. Firma (...) wskazała wszak w odpowiedzi na zapytanie Urzędu Celnego w W., iż samochód marki B. (...), nr identyfikacyjny VIN - (...), został wyprodukowany jako pojazd MIG, czyli osobowy (terenowy), ilość miejsc siedzących 4, w dwóch rzędach siedzeń z 4 miejscami kotwienia foteli i 4 pasami bezpieczeństwa, liczba drzwi 4, rodzaj nadwozia kombi, całkowicie przeszklone, brak przegrody, świadectwo homologacji o nr (...)określa typ pojazdu jako osobowy.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 roku o podatku akcyzowym, do celów poboru akcyzy stosuje się klasyfikację w układzie odpowiadającym Nomenklaturze Scalonej (CN) zgodną z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej. W/w ustawa uznaje za samochody osobowe pojazdy mechaniczne spełniające kryteria, określone w art. 100 ust. 4 ustawy, to znaczy pojazdy samochodowe i pozostałe pojazdy mechaniczne objęte pozycją (...) przeznaczone zasadniczo do przewozu osób, inne niż objęte pozycją 8702, włącznie z samochodami osobowo-towarowymi (kombi) oraz samochodami wyścigowymi, z wyłączeniem pojazdów samochodowych i pozostałych pojazdów, które nie wymagają rejestracji zgodnie przepisami o ruchu drogowym. W celu prawidłowej klasyfikacji taryfowej organ podatkowy obowiązany jest kierować się brzmieniem Ogólnych Reguł Interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz uwagami do sekcji i działów taryfy celnej, które decydują jak należy klasyfikować poszczególne towary. Z not wyjaśniających do pozycji 8703 Taryfy celnej wynika, iż obejmuje ona również „pojazdy wielofunkcyjne”, takie jak pojazdy mechaniczne, które mogą przewozić zarówno osoby jak i towary. Zgodnie z obowiązującą Nomenklaturą CN, wprowadzoną w życie rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1549/2006 z dnia 17 października 2006 r. zmieniającym załącznik I rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, klasyfikacja taryfowa pojazdów samochodowych zależy jedynie od ich cech

zewnątrznych, przy czym grupowanie tych pojazdów w świetle obowiązujących przepisów ruchu drogowego nie może mieć znaczenia dla ustalenia ich kodu CN. Przejawem cech projektowych zwykle stosowanych do pojazdów, które objęte są pozycją (...), są następujące cechy:

- obecność stałych siedzeń z wyposażeniem zabezpieczającym (np. pasy bezpieczeństwa lub punkty kotwice oraz wyposażenie do zainstalowania pasów bezpieczeństwa) dla każdej osoby lub obecność stałych punktów kotwiących i wyposażenie do zainstalowania siedzeń i wyposażenia zabezpieczającego w przestrzeni tylnej powierzchni dla kierowcy i przestrzeni siedzeń pasażerów ; takie siedzenia mogą być zamocowane na stałe, składające się ze zdejmowanych z punktów kotwiących lub składane ;
- obecność tylnych okien wzdłuż dwubocznych paneli ;
- obecność przesuwnych, wahadłowych lub podnoszonych drzwi (jedne lub więcej) z oknami na bocznych panelach lub z tyłu ;
- brak stałego panela lub przegrody pomiędzy przestrzenią dla kierowcy i przednich siedzeń pasażerów a przestrzenią tylną, która może być używana do przewozu zarówno osób, jak i towarów ;
- wyposażenie całego wnętrza pojazdu w sposób kojarzony z częścią pojazdu przeznaczoną dla pasażerów (np. dywaniki, wentylacja, oświetlenie, popielniczki).

Dokonując oceny przedmiotowego pojazdu należy stwierdzić kategorycznie, że pomimo iż w/w samochód został zarejestrowany w niemieckim wydziale ruchu drogowego jako „ciężarowy, nadwozie zamknięte, z dwoma miejscami do siedzenia” i taki sam status uzyskał w dowodzie rejestracyjnym na terenie Polskim, to w istocie w czasie wewnątrzspółnotowego nabycia pojazd wypełniał normy kwalifikujące go do pojazdów zasadniczo przeznaczonych do przewozu osób. Potwierdzeniem są wyżej wskazane cechy zewnętrzne pojazdu, tj. m.in. ilość miejsc siedzących 4, w dwóch rzędach siedzeń z 4 miejscami kotwienia foteli i 4 pasami bezpieczeństwa, liczba drzwi 4, nadwozie całkowicie przeszklone z elementami wyposażenia służącego bezpieczeństwu pasażerów siedzących z tyłu pojazdu ; „miejsce siedzące” uznaje się za istniejące, jeżeli jest wyposażone w „dostępne” miejsce montowania ; „dostępne” oznacza te miejsca mocowania, które mogą być wykorzystane. Ponadto należy wskazać, że pojazd ten został wyprodukowany jako osobowy (kategoria MIG) i nie dokonano w nim zmian konstrukcyjnych, w sposób nieodwracalny zmieniających charakter i przeznaczenie pojazdu. Nie jest okolicznością bez znaczenia pierwotne przeznaczenie pojazdu, o którym decyduje w pierwszej kolejności jego producent, dokonując właściwej klasyfikacji nadając mu odpowiedni nr homologacji. Przedmiotowy pojazd został wyprodukowany na podstawie homologacji osobowej i niezmiennie ją posiadał po dokonanych zmianach. Dla opodatkowania wyrobu podatkiem akcyzowym zasadnicze znaczenia ma klasyfikacja wyrobu do właściwego kodu Nomenklatury Scalonej. Podstawowym kryterium branym pod uwagę w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy jest kryterium zasadniczego przeznaczenia, tj. czy pojazd jest głównie przeznaczony do przewozu osób czy towarów. W świetle warunków wynikających z art. 100 ust. 4 ustawy o podatku akcyzowym oraz zapisów Nomenklatury Scalonej, poza wskazaną przesłanką „zasadniczego przeznaczenia do przewozu osób” klasyfikacja pojazdów pod pozycją 8703 jest wyznaczona przez cechy, które wskazują, że te pojazdy są głównie przeznaczone raczej do przewozu osób, niż towarów. Jak wskazuje się w Notach wyjaśniających do Taryfy celnej, o kwalifikacji do tej pozycji świadczą m. in. pewne cechy projektowe, zwykle stosowane do pojazdów, które objęte są pozycją (...). Dokonane w trakcie postępowania ustalenia w zakresie cech zewnętrznych i wyposażenia przedmiotowego pojazdu wskazują, iż są to cechy, które niepodważalnie można uznać jako charakterystyczne dla pojazdów zaliczanych do kodu (...), zatem należy stwierdzić, że przedmiotowy pojazd spełnił warunek „zasadniczego przeznaczenia do przewozu osób”. Użytkownicy, dokonując przeróbek i adaptacji wnętrza samochodów w celu przystosowania ich do indywidualnych potrzeb użytkownika, nie zmieniają tymi działaniami konstrukcyjnego przeznaczenia samochodów. Wreszcie niezwykle wymowne jest, iż ten sam pojazd w dniu 4 października 2011 roku został poddany prostej przeróbce polegającej na wymontowaniu kraty oddzielającej przestrzeń bagażową od osobowej oraz zamontowaniu dodatkowego siedzenia, przez co w zaświadczeniu o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu nr (...) wydanym przez (...) w S. przy ulicy (...) określono pojazd jako pojazd osobowy i jako

taki zarejestrowano w Starostwie Powiatowym w S., co jest zgodne z posiadaną homologacją oraz rzeczywistym przeznaczeniem pojazdu. Przeprowadzona analiza prowadzi do jednoznacznej konkluzji, iż przedmiotowy samochód marki B. od momentu zakupu przez oskarżonego M. B. niezmiennie był samochodem zasadniczo przeznaczonym do przewozu osób ; dokonane czasowo zmiany polegające na demontażu tylnych siedzeń wraz z pasami i zamontowaniu kraty oddzielającej część pasażerską od ładunkowej, nie spowodowały nieodwracalnych zmian konstrukcyjnych i służyły jedynie „dopasowaniu” pojazdu na potrzeby uniknięcia podatki akcyzowego.

W świetle powyższego, stwierdzić należy jednoznacznie, iż samochód marki B. (...), nr identyfikacyjny VIN - (...), jest samochodem osobowym z punktu widzenia przepisów o podatku akcyzowym.

Zarazem, wobec uznania samochodu marki B. (...), nr identyfikacyjny VIN - (...), za samochód osobowy, stwierdzić należy, iż oskarżony M. B. musiał mieć tego świadomość, a tym samym można mu przypisać umyślne popełnienie przestępstwa karno – skarbowego. Powołując się na powyższe ustalenia dotyczące uznania samochodu marki B. (...), nr identyfikacyjny VIN - (...), za samochód osobowy, stwierdzić należy, iż sam wygląd pojazdu marki B. sugeruje, iż pojazd ten nie jest w żadnym wypadku samochodem ciężarowym. Oceniając zaś stan świadomości oskarżonego M. B. stwierdzić należy, iż oskarżony ten nie był przypadkową osobą, która incydentalnie zakupiła pojazd, wszak oskarżony nabył ten pojazd w celu odsprzedania w kraju. Oskarżony M. B. musiał mieć więc ponadprzeciętną wiedzę na temat rejestracji pojazdów i kwalifikacji pojazdów dla celów podatku akcyzowego. W ocenie Sądu oskarżony M. B. miał zamiar uniknąć zapłaty podatku akcyzowego poprzez jego zarejestrowanie jako samochodu ciężarowego. Kwestia rejestracji pojazdu nie ma jednak znaczenia dla kwestii podatkowych. Podkreślenia wymaga, iż do celów poboru akcyzy stosuje się klasyfikację w układzie odpowiadającym Nomenklaturze Scalonej (CN) zgodną z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej ; związanie sposobem klasyfikacji przyjętej w Nomenklaturze Scalonej uniemożliwia uwzględnienie klasyfikacji wyrobu przeprowadzonej dla innych celów, jak np. rejestracyjnych, stąd zarejestrowanie samochodu jako ciężarowego, czy poza granicami kraju, czy też na jego terytorium, nie ma żadnego znaczenia ; dowód rejestracyjny pojazdu nie decyduje o kwalifikacji pojazdu dla celów podatku akcyzowego, spełniając zupełnie inną rolę, a mianowicie jest zasadniczo dokumentem stwierdzającym dopuszczenie pojazdu do ruchu (w ten sposób: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we W. z dnia 16 października 2012 r., sygn. akt I SA/Wr 881/12). Odnosząc się do kwestii świadomości oskarżonego M. B., Sąd uznał, iż oskarżony od początku wiedział, że przedmiotowy pojazd jest samochodem osobowym, lecz miał zamiar uniknąć zapłaty podatku akcyzowego poprzez jego zarejestrowanie jako samochodu ciężarowego.

Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów należy stwierdzić, iż sprawstwo oskarżonego M. B. w zakresie przypisanego mu czynu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, uznać należy, iż oskarżony M. B. swoim zachowaniem wypełnił znamiona występku z art. 54§2 kks, albowiem nie ujawnił właściwemu organowi, tj. Naczelnikowi Urzędu Celnego w W. przedmiotu opodatkowania, tj. nabycia wewnątrzspółnotowego pojazdu samochodowego marki B. (...), nr identyfikacyjny VIN - (...), który to po przemieszczeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 23.08.2011 roku został poddany przeglądowi technicznemu potwierdzonemu zaświadczeniem (...) wydanym przez (...) w W. przy ulicy (...) i tę to datę przyjęto jako datę powstania obowiązku podatkowego i który to na podstawie pisma B. (...) z siedzibą w W. przy ulicy (...) został wyprodukowany ze świadectwem homologacji określającej typ pojazdu jako osobowy, a następnie 25.08.2011 roku pojazd ten został zarejestrowany w Starostwie Powiatowym w W. jako samochód ciężarowy, natomiast 04.10.2011 roku poddany prostej przeróbce polegającej na wymontowaniu kraty oddzielającej przestrzeń bagażową od osobowej oraz zamontowaniu dodatkowego siedzenia przez co w zaświadczeniu o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu nr (...) wydanym przez (...) w S. przy ulicy (...) określono pojazd jako pojazd osobowy i jako taki zarejestrowano 13.09.13 roku w Starostwie Powiatowym w S. co jest zgodne z posiadaną homologacją - przez co naraził na uszczuplenie podatek akcyzowy w kwocie 27.783 zł. Wartość podatku narazonego na uszczuplenie decydowała o przyjęciu kwalifikacji prawnej z art. 54§2 kks

Czyn oskarżonego M. B. został popełniony umyślnie w zamiarze bezpośrednim, albowiem oskarżony chciał go popełnić.

Oskarżonemu M. B. w czasie popełnienia przypisanego mu czynu zabronionego należy przypisać winę ; okoliczności wyłączające zawinienie po stronie oskarżonego nie zachodzą.

Sąd wymierzył oskarżonemu M. B. za przypisany mu czyn z art. 54§2 kks karę 50 stawek dziennych grzywny, przy czym przyjął wartość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 70 złotych. Wymierzając oskarżonemu M. B. stosownej wysokości karę grzywny, Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości przestępstwa oraz stopień winy oskarżonego ; pomimo krytycznej oceny zachowania oskarżonego, Sąd nie ocenia tych kwantyfikatorów jako szczególnie wysokich w kontekście innych podobnych spraw znajdujących się w kognicji tutejszego Sądu. Stąd też Sąd wymierzył oskarżonemu karę stosunkowo łagodną.

Orzeczenie w części dotyczącej zwolnienia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania wydatków oparto o przepis art. 624 § 1 k.p.k., natomiast w części dotyczącej nie wymierzenia opłaty – o przepis art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.

Stosownie do przepisów § 14 ust. 1 i 2, § 16, § 19 pkt 1 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348) – wobec oświadczenia obrońcy, iż opłaty za obronę z urzędu udzielonej M. B. nie zostały opłacone – zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. J. z Kancelarii Adwokackiej w W. koszty nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej temuż oskarżonemu z urzędu.

Sąd rozpoznał sprawę oskarżonego M. B. w trybie postępowania w stosunku do nieobecnych. Było to możliwe i zasadne w sytuacji gdy zostały spełnione przesłanki z art. 173§1 kks, mianowicie nie można ustalić miejsca zamieszkania lub pobytu w kraj sprawcy przestępstwa skarbowego. W sprawie tej nie zachodziły przesłanki negatywne do stosowania tego trybu, wyartykułowane w przepisie art. 173§2 kks, w szczególności zaś wina sprawcy i okoliczności popełnienia czynu zabronionego nie budziły wątpliwości, z czym zgadzał się na rozprawie obrońca oskarżonego, który oświadczył, iż nie sprzeciwia się zastosowaniu trybu w stosunku do nieobecnych (k. 92 akt). Przypomnieć końcowo należy, iż zgodnie z przepisem art. 177 kks, w razie osobistego zgłoszenia się skazanego do dyspozycji sądu lub ujęcia skazanego doręcza mu się odpis prawomocnego wyroku, zaś na wniosek skazanego złożony na piśmie w zawitym terminie 14 dni od daty doręczenia sąd, którego wyrok się uprawomocnił, wyznacza niezwłocznie rozprawę, a wydany w tej instancji wyrok traci moc z chwilą stawienia się skazanego na rozprawie. Stąd też stwierdzić należy, iż zastosowanie w/w trybu w żaden sposób nie ogranicza konstytucyjnie zagwarantowanego oskarżonemu prawa do obrony.